

บทนำ

วัดอยู่แก้ว

สตรีสาวหน้าตาสะสวยแต่แลดูซุบซิดนางหนึ่งจูงมือดรุณีน้อยอายุ
ประมาณสิบสี่สิบห้าปีเดินตามหลังหลวงจีนชราเข้าประตูวัดมาอย่างช้า ๆ

ยามราตรีคืบคลานมาใกล้ หิมะขาวโปรยปรายเหมือนเกล็ดหยก

"ในโรงเจมีอาหารอยู่บ้าง อาตมาจะไปสั่งให้โรงครัวทำกับข้าวมาเพิ่ม

สักสองอย่าง โยมกับแม่หนูรับอาหารเจก่อนเถิด"

ครั้นถึงหน้าโรงเจ หลวงจีนชราประนมมือขึ้นแล้วหันกายมากล่าว

"ขอบคุณท่านอาจารย์" นางพยักหน้าอย่างไรเร็วแรง

หลวงจีนชราหมุนกายจากไป สตรีนางนั้นจูงดรุณีน้อยเข้าไปข้างใน
มีเสียงสนทนาเบา ๆ แ่วมาจากในโรงเจ

"...ไม่ใช่ว่ากันว่าของนี้มีอำนาจวิเศษ สามารถกำจัดเภทภัยหรือ
สุดท้ายเข้าเอ๋อรัก็ไม่วายชะตาถึงชาติ!" เสียงบุรุษผู้หนึ่งเอ่ยขึ้น

"นั่นเป็นของวิเศษของเทพมังกร คนธรรมดาแค่มองแค่จับต้องก็สามารถรักษาโรคและขจัดเภทภัย เห็นจะเป็นเพราะเจ้าเอ๋อร์ซของเราบุญไม่ถึงชะตาจึงขาด ไช่มุกวิเศษนี้เราไม่คู่ควร..."

ครั้นเห็นสตรีพาดรุณีน้อยเข้ามาข้างใน เสียงสนทนาก็หยุดลงในทันใด สตรีนางนั้นเห็นผู้พูดเป็นบุรุษและสตรีวัยกลางคน สวมเสื้อผ้าหยาบ ๆ มีรอยปะชุนหลายแห่งนั่งอยู่ที่โต๊ะอาหาร เมื่อทั้งสองเห็นผู้มาใหม่ก็ยกหน้าขึ้นแล้วผงกศีรษะให้เป็นเชิงทักทาย

"ขออภัยที่รบกวน" สตรีนางนั้นยิ้มอย่างขลาดเกรง พาดรุณีน้อยมานั่งที่โต๊ะอาหาร

โรงเจตบแต่งเรียบง่ายแต่สะอาดสะอ้าน มีอาหารเจและผักดองหลายชนิดจัดวางบนโต๊ะพร้อมด้วยข้าวสวยหม้อหนึ่งและหมั่นโถวเพิ่งหนึ่ง สตรีหยิบหมั่นโถวลูกหนึ่งยื่นส่งให้ดรุณีน้อย

"รีบกินเสีย"

ดรุณีน้อยรับหมั่นโถวมา อ้าปากกัดหมั่นโถวทันที ดวงตากลมโตสุกใส มองบุรุษและสตรีวัยกลางคนนั้นอย่างสงสัยใคร่รู้ แพนตายาวกระพือขึ้นลงเหมือนยิ้มอยู่ในที่ ผิวนางขาวอมชมพู เนียนละเอียดราวกับหยกเนื้อดี ริมฝีปากน้อย ๆ แดงเรื่อเขิดขึ้น ไม่ได้ยิ้มแต่เหมือนหนึ่งยิ้ม งามน่ารักเป็นที่ต้องตา

"แม่หนูหน้าตาน่าเอ็นดูนัก ท่านโชคดียิ่งๆ" สตรีวัยกลางคนเอ่ยยิ้ม ๆ พลางผลักจานเต้าหู้ผัดผักกาดขาวไปใกล้สองแม่ลูก

สตรีนางนั้นยิ้มเศร้า ๆ ลูกศิษษะบุตรอย่างเวทนา แววทุกข์โศกในดวงตาไม่จางลงแม้แต่บ่อย

ดรุณีน้อยยิ้มหวานมองมารดาตาแป๋ว ดวงตากลมโตไร่เดียวसानั้น
ตรงข้ามกับมารดาโดยฉิ่ง

"หนทางข้างหน้ายังมี ท่านยังอายุน้อย ต้องผ่านพันอุปสรรคทุกสิ่ง
ไปได้ อย่าคิดอะไรในแง่ร้าย" สตรีวัยกลางคนเอ่ยลอบโยน

"ขอให้เป็นอย่างนั้นเถิด" สตรีนางนั้นก้มหน้า กินหมั่นใจอย่างเรียบร้อย
ดรุณีน้อยหยิบตะเกียบคีบเต้าหู้ก้อนหนึ่งวางไว้ในชามของมารดา ยิ้ม
พลางชี้ไปที่ปากของนาง

"อืม แม่จะกิน เจ้าก็กินให้มากหน่อย" สตรีนางนั้นลูบไบหน้าอ่อนเยาว์
ของบุตรด้วยความรักเวทนา

"อะไรกัน แม่หนูนี้พูดไม่ได้หรือ" สตรีวัยกลางคนสังเกตเห็นความ
ผิดปกติ

"นาง..." สตรีนางนั้นจะพูดแต่ก็เงียบไป

"เหตุใดเจ้าถึงขบขู่กับเรื่องส่วนตัวชาวบ้านนะ" บุรุษวัยกลางคนอด
มิได้ ตำหนิกรรยาเบาๆ

"ขอโทษด้วย ข้าพูดตรงไปหน่อย แต่ข้าไม่ได้มีเจตนาร้าย แค่เห็น
แม่หนูนี้ทำทางเจลิยวณฉลาดน่ารักแต่กลับพูดไม่ได้ นึกเสียดายแทนนาง"
สตรีวัยกลางคนรีบอธิบาย

"ไม่เป็นไร ชุนเซียงไม่ได้เป็นไข้มาตั้งแต่เกิด แต่เป็นเพราะ..." สตรี
นางนั้นหยุดชะงัก พูดเสียงเบาๆ ต่อไปว่า "นางเห็นพ่อถูกประหารกับตา
จึงได้รับความกระทบกระเทือนใจใหญ่หลวง จากนั้นก็ไม่ยอมพูดจาอีก ที่
แปลกคือดูเหมือนนางจะจำเรื่องที่พ่อตายไม่ได้เสียแล้ว"

"ที่แท้เป็นเช่นนี้" สตรีวัยกลางคนมองดรุณีน้อยอย่างเห็นใจ "เห็นพ่อ

ตัวเองถูกประหารกับตา ให้เป็นผู้ใหญ่ทีนไม่ไหว อายุนางเพียงนี้มีหรือจะรับได้"

สตรีนางนั้นกัดริมฝีปาก สีหน้าโศกเศร้า

"สามีข้าถูกคนให้ร้าย เข้าคุกได้สามเดือน ข้าหาวิธีรื้อยแปดก็ไม่ได้ พบหน้าแม่สักครั้ง ขายสมบัติทั้งบ้านก็แลกชีวิตเขามาไม่ได้ ตอนวันประหารก็คิดว่านับแต่นี้ก็จะไม่มีโอกาสได้พบหน้ากันอีกแล้ว จึงได้พาขุนเชียงไปดูหน้าพ่อเป็นครั้งสุดท้าย ไม่นึกเลยว่าจะกลายเป็นเช่นนี้..." พอเอ่ยถึงตรงนี้นางก็ไม่อาจอดกลั้นต่อไปได้ น้ำตานางร่วงลงเป็นสาย

ครุณีน้อยขุนเชียงเห็นดังนั้นก็วางหมั้นโถงที่กัดไปแล้วครึ่งหนึ่งลง เอาชายแขนเสื้อเช็ดน้ำตาให้มารดา

บุรุษและสตรีวัยกลางคนมองตากันแวบหนึ่ง

"คดียุติธรรม คดียุติธรรมอีกแล้ว" บุรุษวัยกลางคนถอนใจยาว "เราสองัวเมียก็หนีคดียุติธรรมมาถึงเมืองหลวงนี้ ราษฎรเล็กๆ อย่างเรามิหรือจะสู้ขุนนางโหดชั่วได้ อนิจจา..."

"ฟังสำเนียงของท่านทั้งสอง ท่านเป็นชาวใต้ใช่หรือไม่" สตรีนางนั้นพยายามระงับอารมณ์ เอ่ยถามเบาๆ

"เราสองัวเมียมาจากเงินเจียง ข้าแซ่หู ชื่อพยางค์เดียวว่าเชิง เปิดร้านขายน้ำมันอยู่ในเงินเจียง ครึ่งปีก่อนลูกชายตายด้วยน้ำมือเจ้าหน้าที่โหด เราสองัวเมียจึงปิดร้านหนีออกจากเงินเจียงมาในยามราตรี หวังจะมาพึ่งลูกสาวที่แต่งงานมาอยู่เมืองหลวง นึกไม่ถึงว่านางกลับย้ายไปอยู่ที่อื่นเสียแล้ว จึงมาอาศัยวัดอยู่ไปก่อนแล้วค่อยสืบเสาะหานางต่อไป"

"ฟังเช่นนี้ชะตากรรมข้าก็คล้ายกับท่านพี่ทั้งสอง" สตรีนางนั้นยิ้ม

เศร้ายๆ กล่าวต่อไปอย่างแหมะซำว่า "สามีข้าแซ่ชิว เป็นช่างแกะหนังสือสำหรับพิมพ์ในเมืองหลวง พอจะมีชื่อเสียงอยู่บ้าง เขาแกะตัวอักษรสวยงามรวดเร็ว มีคนไม่น้อยเอาบทกวีมาให้เขาแกะพิมพ์ สิบกว่าปีมานี้เขาแกะอักษรพิมพ์หนังสือไปหลายร้อยเล่ม อยู่มาวันหนึ่งทางการก็ส่งคนมาจับตัวเขาไป เพราะมีผู้ฟ้องร้องว่าในหนังสือรวมบทกวีที่เขาแกะนั้น มีบทกวีที่มีถ้อยคำละเมิดเบี่ยงสูง สามีข้าจึงถึงแก่ชีวิตเพราะเหตุนี้เอง"

สองสามภรรยาแซ่หูได้ฟังก็ทอดถอนใจ "สวรรค์ลิขิตเภทภัย ต่อให้ไม่ผิดก็ทำอะไรไม่ได้ นี่มันยุคมืดหรือไรหนอ"

"เคราะห์กรรมครานี้ไม่เพียงมีสามีข้าคนเดียว คนที่ตายเพราะคดีนี้มีสิบกว่าคน..." สตรีนางนั้นได้ยินเสียงฝีเท้าคนเดินมาใกล้จึงหยุดชะงักไม่เอ่ยความ

หลวงจีนชราพาเงรน้อยรูปหนึ่งเดินเข้ามา เงรน้อยรูปนั้นถือจานผักผักเข้ามาสองจาน

"อาหารในวัดไร่ธรรมา คงต้องขอให้โยมทั้งหลายรับประทาน"

หลวงจีนชราประนมมือเอ่ย

สตรีนางนั้นและสองสามภรรยาแซ่หูก็มิศรัทธาตอบ

ขุนเชียงเอียงศีรษะมองเงรน้อยแล้วยิ้มให้

เงรน้อยไม่ได้ยิ้มตอบ กิริยาเคร่งขรึมสำรวม

"ชีวสุทรินคิดจะทำอย่างไรต่อไป" หลวงจีนชราหนึ่งลงอีกฟากหนึ่งของโต๊ะแล้วถามเบาๆ

"สมบัติหมดสิ้น เงินทองไม่มีติดกาย ทำได้เพียงตกเป็นบ่าวกระมัง"

สตรีนางนั้นตอบอย่างจรรยา สามีต้องโทษประหาร คนทั้งหลายพากัน

หน้าหน้า นางคิดหาหนทางอื่นไม่ออก

หลวงจีนขราผงกศิระชะ

"อีกสองวันพระมารดาของอวีจวินต้องจะมาไหว้พระที่นี่ อาตมาจะช่วยถามให้ว่าอวีจวินต้องจะรับบ่าวหรือไม่ ชิวฮูหยินเห็นว่าเป็นอย่างไร"

"ขอบคุณท่านอาจารย์ รบกวนท่านแล้ว" สตรีนางนั้นขำเลื่อมมรดุณีน้อยแวบหนึ่ง "เรื่องที่ขุนเชียงพูดไม่ได้นั้น รบกวนท่านอาจารย์พูดกับทางวังท่านเองให้ด้วย ข้าเกรงว่านางจะทำงานได้ไม่คล่องแคล่ว อวีจวินต้องอาจไม่รับตัวไว้ แต่ไม่ว่าข้าจะไปไหนก็ต้องพานางไปด้วย"

"อาตมาจะพยายามจัดการให้ แม่แม่หนูจะพูดไม่ได้ แต่พระมารดาของอวีจวินต้องใจเมตตากรุณา ทั้งยังโปรดบ่าวหน้าตาสะอาดสะอ้าน ชิวฮูหยินกับแม่หนูจะเข้าไปทำงานในวังคงไม่ยากนัก โปรดวางใจเถิด"

ขุนเชียงได้ฟังก็หันไปมองมารดา ยิ้มพลางบอกตนเองเป็นความหมายว่าให้นางวางใจ

"เสียดายว่าที่นี่ไม่ใช่แดนเจียงหนาน มิฉะนั้นให้นางลองดูไข่มุกมังกรดู ไม่น่าจะหาย พุดจาได้ขึ้นมา" หูฮูหยินถอนใจเอ๋ย

"เจ้าไม่รู้ว่่าตอนนี้ไข่มุกพิเศษอยู่ที่ไหน จะให้ความหวังคนอื่นไปทำไมเปล่า ๆ ปลื้ ๆ" หูเซิงดูเบา ๆ

"ไปมุกพิเศษใดกัน" ชิวฮูหยินอดถามมิได้

ขอเพียงมีวิธีให้บุตรีเอ๋ยวาจา นางย่อมือยกทราบบ

"ตำนานเกี่ยวกับไข่มุกพิเศษแพร่หลายในแดนใต้มานานแล้ว ได้ยินว่าเป็นไข่มุกที่เทพมังกรสวมติดพระศอ ต่อมาพลัดตกมายังโลกมนุษย์ ไข่มุกพิเศษนี้สามารถขจัดเภทภัยทุกประการ เล่ากันว่าใครได้ครอบครองก็เหมือน

มียันตวิเศษคุ้มครองกาย เปี่ยมบารมี ได้ใจผู้อื่น เป็นที่รักใคร่ของคนทั้งปวง ทั้งจะนำมาซึ่งอำนาจและทรัพย์สิน" หุสฺสุหยินปรายตามองสามีแวบหนึ่งแต่ยังคงเล่าเรื่องที่ไต่ขึ้นมา

ขุนเชียงน้อยฟังจนตาค้าง

"ในโลกนี้มีของเช่นนี้จริงหรือ" ขิวสฺสุหยินถามอย่างอัศจรรย์ใจ

"มี! อยู่ที่เจียงหนาน" หุสฺสุหยินตอบอย่างหนักแน่น "ลูกชายข้าเคยเห็นไข่มุกนี้ตกอยู่ในมือของเด็กหนุ่มผู้หนึ่ง เขาเล่าว่าไข่มุกวิเศษนี้มีอยู่คู่หนึ่งมีขนาดใหญ่มากแต่กลับเบาราวขนนก สุกใสเป็นประกายจับตาและเหมือนมีรอยเกล็ดมังกรจาง ๆ บนพื้นผิว แค่เห็นก็รู้ว่าไม่ใช่ของธรรมดาบนพื้นพิภพ"

ขิวสฺสุหยินได้ฟังก็นึกไปถึงคำพูดที่สองสามีภรรยาสนทนากันก่อนนางจะเข้ามาในโรงเจ หากบุตรชายของทั้งสองมีโอกาสได้เห็นไข่มุกวิเศษจริงแต่กลับไม่พ้นเคราะห์กรรม อิทธิฤทธิ์ของไข่มุกมังกรก็คงเป็นแค่เพียงเรื่องเล่ากระมัง

"ไข่มุกวิเศษที่หุสฺสุหยินเล่ามา เมื่อสิบกว่าปีก่อนก็เคยเป็นที่เล่าขานอยู่ในเมืองหลวง สามารถส่องประกายสุกใส มีรอยเกล็ดมังกรบนพื้นผิวเช่นกัน ไข่มุกวิเศษนี้มีชื่อเรียกว่าไข่มุกมังกร" หลวงจีนขรากล่าวต่อด้วยรอยยิ้ม

"ไข่มุกมังกร?" ทุกคนไต่ยินก็พากันมองไปที่หลวงจีนขราอย่างอัศจรรย์ใจ

"เล่ากันว่าเมื่อสิบกว่าปีก่อน ไข่มุกมังกรสีเม็ดในวังองค์หญิงแก้วถูกขโมยไป" หลวงจีนขราเอ่ยช้า ๆ "เวลานั้นฝ่าบาทมีพระราชโองการให้เสียนเงินอั่งล้อสิบหาเบาะแส แต่สิบกว่าปีมานี้กลับไม่มีร่องรอยใด ๆ ไข่มุกวิเศษที่หุสฺสุหยินเล่ามา ฟังแล้วน่าจะเป็นไข่มุกมังกรที่ถูกขโมยจากวังองค์หญิงแก้ว"

สาวใช้แสนหวาน

"เป็นไปได้อย่างไรไม่ว่าไข่มุกมังกรถูกนำไปเจียงหนาน และตกอยู่ในมือของเด็กหนุ่มผู้นั้น" หูเซิงพยายามคาดเดา "ดูจากอายุของเด็กหนุ่ม สิบกว่าปีก่อนเขายังเป็นเพียงแค่เด็กที่เพิ่งหัดเดิน จึงไม่น่าจะเป็นผู้ขโมยไข่มุกไป ไม่นับว่าคนที่ขโมยอาจจะเป็นบิดาเขา ต่อมาจึงตกอยู่ในมือเด็กหนุ่มผู้นั้น"

"เป็นไปได้อย่างไร" หูฮูหยินผงกศีรษะหงึก

หลวงจีนขรากลุกคิ้วลงต่ำ พิมพ์ว่า

"แต่เอาตามไม่เคยได้ยินว่าหากได้ครอบครองไข่มุกมังกร จะสามารถปิดเป้าเภทภัยรักษาโรคได้ หน้าซ้ำไข่มุกที่ถูกขโมยไปมีถึงสี่เม็ด จำนวนไม่สอดคล้องกับที่หูฮูหยินเล่า บางทีสองสิ่งนี้อาจไม่เกี่ยวพันกันก็เป็นได้"

ขุนเซียงฟังผู้ใหญ่สนทนากันอย่างเข้าใจบ้างไม่เข้าใจบ้าง สีหน้าแววตาสับสนงงัน ดวงตากลมโตมองคนนั้นที่คนนี่ที ครั้นมองไปนอกหน้าต่างก็เพิ่งทราบว่าฟ้ามีดสนิทแล้ว ดวงจันทร์กำลังลอยอยู่เหนือยอดเจดีย์วัดพอดิ

นางจ้องมองยอดเจดีย์ที่ตระหง่านในยามราตรี ไม่รู้ว่าเป็นเพราะเหตุใด จึงรู้สึกเหมือนมีของสิ่งหนึ่งติดตูดนางไว้ ทำให้นางไม่อาจเบนสายตาไปทางอื่นได้

"ขุนเซียง คุณอะไรอยู่หรือลูก" ขิวฮูหยินสังเกตเห็นจึงเอ่ยถาม

ขุนเซียงชี้ไปที่ยอดเจดีย์ ทำปากเป็นรูปคำที่จะอธิบายความรู้สึกของนาง

'แสง'

"แสง?" ขิวฮูหยินมองตามสายตาของนางไป

หลวงจีนขราขม่น้อยๆ ดวงตาแฝงความรู้สึกซาบซึ้งบางประการ

"นั่นเป็นเจดีย์ที่เก็บพระบรมสารีริกธาตุ แม่หนูไร้เดียงสาแต่มีปัญญา
ใหญ่หลวงสามารถเห็นรัศมีจากพระธาตุได้"

"รัศมีจากพระธาตุ?" ชิวฮุยหนึ่รู้สึกอึ้งจรรยาใจ หันกลับไปมองเจดีย์
นั้นอีกแต่ก็ไม่เห็นแสงใด

สองสามีภรรยาแซ่หูก็อึ้งจรรยาเช่นกัน ครั้นหันไปมองเจดีย์ก็เห็น
แต่ความมืดมิด ไม่มีแสงใดปรากฏ

"ชั้นที่สามของเจดีย์มีรอยแตก ในสองปีนี้วัดเราคงต้องอัญเชิญ
พระธาตุย้ายไปที่อื่นก่อนหรือเจดีย์แล้วสร้างใหม่" หลวงจีนขราลูปทางเปี้ยวของ
ขุนเชียงด้วยความเอ็นดู "แม่หนูมองเห็นรัศมีจากพระธาตุ นับว่ามีบุญวาสนา
แท้ ๆ"

ชิวฮุยหนึ่มองบุตรอย่างงงงัน สงสัยว่านางสามารถเห็นรัศมีจากพระธาตุ
จริงๆ กระนั้นหรือ บางทีที่นางเอ่ยมานั้นอาจหมายถึงแสงจันทร์ แต่หลวงจีน
ขราเข้าใจผิดก็เป็นได้

ขุนเชียงไม่ได้เห็นรัศมีจากพระธาตุจริงๆ นางเพียงรู้สึกว่ในยอดเจดีย์
นั้นมีพลังยิ่งใหญ่อย่างหนึ่งสถิตอยู่เท่านั้น

นางฟังคำสรรเสริญจากหลวงจีนขราอย่างเหมือนเข้าใจและไม่เข้าใจ
แล้วขยับปากยิ้มซื่อ ๆ ปากน้อย ๆ แดงเรื่อเหมือนดอกเหมยสีแดงที่ปลิวอยู่
ในสายลม

7

ดอกเหมยสีแดงปลิวว่อน

ซุนเซียงแหงหน้าขึ้น ยิ้มแล้วแบมือรอรับดอกไม้สีแดงสดที่ปลิวร่วง
ตามลม

ดอกไม้สีแดงดอกแล้วดอกเล่าร่วงหล่นใส่มือชาวราวหิมะ นางก็ม
ศรัทธาลงมองสองมือตนเอง ไม่รู้เมื่อไรดอกเหมยแดงในมือกลับกลายเป็น
โลหิตหยดหยาดอาบเปื้อนมือทั้งสองของนาง ดวงตาตระหนกหวาดหวั่นคู้
นั้นเบิกกว้างขึ้นอีก

ทั้งสองมือล้นแล้วแต่เป็นเลือด เลือดสีแดงสด!

"ซุนเซียง ตื่นได้แล้วลูก! ซุนเซียง"

ซุนเซียงตระหนกจนกรีดเสียงร้อง สั่นระริกไปทั้งตัว เหงื่อเย็นชุ่มร่าง

นางรู้สึกว่ตนเองเป็นเหมือนดอกตู้เจียวินที่กำลังร่ำให้ออกมาเป็น
โลหิต ที่ไหลชุ่มร่างนั้นไม่ใช่เหงื่อ แต่เป็นโลหิตสีแดงสด!